

Горобчик покликав маленьку пташку:

— Міллі, летімо гратися!

— Як же чудово гратися разом з усіма! — подумала пташка.— Це так весело!..

— Міллі! Міллі, люба, прокинься! — це мама-пташка стала будити свою доньку.

Міллі розплющила маленькі чорні оченята-намистинки, покрутила голівкою, обтрусил крильця і... ледь не заплакала.

Адже з'ясувалося, що все це — і гра, і горобчик, інші пернаті друзі — їй наснилося.

— Невже це був лише сон? А я б так хотіла мати хоча б одного друга, а ще ліпше — багато друзів...— зовсім засмутилася Міллі.

Ні, ви тільки не подумайте, життя у маленької пташки було просто чудовим. Погляньте самі. Вранці Міллі прокидалася і разом із мамою робила особливу, «літально-розминальну» гімнастику. Знаєте, що це таке? Це коли змахуєш крильцями і вчишся літати: злітаєш-сідаєш, злітаєш-сідаєш.

Після гімнастики починалося сухе вмивання у піску. Потім — мокре вмивання в калюжі. А потім мама з татом навчали свою донечку знаходити товстих і жирних черв'яків. Урок так і називався — «Черв'якознавство».

Після цього можна було трохи підживитися і вирушати на урок співу по нотах та музичного цвірінькання. Але найулюбленішим заняттям для Міллі був урок «Перестрибування з гілки на гілку». Ось що виходило в неї найкраще!

— Приготувалися! — командувала мама-пташка.— Раз
Два! Три!

І Міллі легко перестрибувала з гілки на гілку, змахуючи крильцями.

Так минав день за днем. Міллі росла і вчилася. І єдине, що засмучувало її в житті, — це те, що в неї зовсім не було друзів. А все тому, що Міллі дуже соромилася і в ніяк не виходило з кимось познайомитися і потоваришувати.

Ось і сьогодні Міллі сиділа у гніздечку сама-самісінька. На вулиці лив дощ як із відра. Маленька пташка чула, як перемовлялися мама й тато, сидячи на сусідній із гніздечком гілці.

— Я ж тебе попереджала, що потрібно робити гніздо під дахом, — казала мама татові. — Тепер ми мокнемо під дощем, тільки тому, що ти любиш природу і свіже повітря.

